

De jacht op de grijze hengst

Alle 63 titels van Arendsoog

1. Arendsoog
2. Witte Veder
3. Het raadsel van de Mosquitovallei
4. Arendsoog in de knel
5. De Bende van de Blauwe Bergen
6. Arendsoog knapt het op
7. Arendsoog en de verdwenen rivier
8. Het spookt op de spoorbaan
9. Arendsoog grijpt in
10. Pas op, Arendsoog!
11. De smokkelaars van de Rio Malo
12. De geest van de Eenzame Wolf
13. Texas-Arendsoog
14. Het testament van Tobi Thomson
15. Arendsoog in geheime dienst
16. Het veeland in gevaar!
17. Het geheim van Bad Man's hut
18. De Gemaskerde Ruiters
19. De jacht op de grijze hengst
20. Arendsoog en de goudkoorts
21. Het geheim van de zonderling
22. De strijd om Sam Peony-bridge
23. De stad van de verdwenen cowboys
24. Een hinderlaag voor Arendsoog
25. Arendsoog en het blaffende zand
26. De spookranch
27. Tweemaal Arendsoog
28. Arendsoog en de Mississippi-Duivels
29. Good luck, Arendsoog
30. Een amulet voor Arendsoog
31. Arendsoog en de vloek van Arbaz
32. Het raadsel van de C-ranch
33. Terreur over Texas
34. Schoten om middernacht
35. Dollardans in Cannon Field
36. Geen alibi voor Arendsoog
37. Arendsoog zet een val
38. Arendsoog en de Duncan-dollars
39. ... alias Arendsoog
40. De sheriff van Wurdig
41. Mexicaans avontuur
42. Arendsoog... om oog
43. Kogels als losgeld
44. Vraagtekens voor Arendsoog
45. Arendsoog in duplo
46. De wraak van Grissom
47. Een erfenis voor Arendsoog
48. Arendsoog en het geheim van het Gouden Graf
49. Arendsoog en de 'Avondmannen'
50. De verdwijning van Arendsoog
51. Arendsoog en de man zonder verleden
52. Arendsoog en het Murdock-mysterie
53. Op leven en... lood
54. Arendsoog... vogelvrij!
55. Arendsoog en het FRAME-komplot
56. Arendsoog en de Kansas-kidnap
57. Arizona-Arendsoog
58. Het monsterverbond
59. De schat van Medusa
60. De grote grondroof
61. Jacht op een 'schaduw'
62. Lightfeet ontvoerd!
63. Arendsoog... premiejager?

*De jacht
op de
grijze hengst*

J. Nowee

Oorspronkelijk uitgegeven door: Malmberg, 1959

© J. Nowee, 1959

© Illustraties: J. Huizinga

© Nederlandse uitgave: Overamstel uitgevers bv, Amsterdam 2015

© Omslagbeeld: J. Huizinga

Omslagontwerp: baqup

ISBN 978 90 499 1019 8 (paperback)

ISBN 978 90 499 1133 1 (hardback)

ISBN 978 90 499 1080 8 (e-book)

NUR 280

www.overamsteluitgevers.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK I

Nacht

In de maanlichte nacht was het landschap als doortrokken van een mistig waas. De klaterende zonneschijn van de dag had plaats gemaakt voor een zacht gezeefd licht. In de uitlopers van de bergen hadden de heuvels vreemde vormen getekend, donkere, dreigende schaduwen met hier en daar zilveren randen.

Toen verscheen op een heuveltop de gestalte van een dier. Een paard, groot en fors, nog geweldiger lijkend in het bedrieglijke licht. Het wierp de kop omhoog en hinnikte lang en uitdagend. Dan, opeens, was het verdwenen, om even later, aan de rand van een uitholling, weer op te dagen.

Het zocht zich behoedzaam een weg naar de vlakte. Eenmaal beneden aangekomen, strekte het paard zijn machtige lichaam en met grote sprongen vloog het voort over de prairie. Af en toe hield het zijn vaart in en dan klonk weer zijn uitdagende roep door de stilte van de nacht.

Plotseling werd zijn gehinnik beantwoord, van ergens ver weg. Maar dat scheen voor het paard geen beletsel te zijn. Nog groter werd zijn vaart, en regelrecht rende het op de corral af, vanwaar het antwoord had geklonken.

De paarden in de omheinde ruimte waren onrustig geworden, toen voor de eerste maal het gehinnik over de vlakte was gegaan. En naarmate het dichterbij kwam, werden ze zenuwachtiger. Ze schoven langs de houten afrastering en staken hun koppen er overheen, uitziende naar hun soortgenoot, die daar zo vrij rondliep.

Het grote dier zag de gebouwen van de ranch voor zich opdagen en rende dadelijk zijn vaart af. Snuivend beschreef het een cirkel, wantrouwend, omdat het wist, dat daar de mens woonde, zijn grootste vijand. Maar toen er niets gebeurde, kwam het langzaam dichterbij de corral toe, waar de ingesloten paarden elkaar verdrongen, om kennis te kunnen maken met het vreemde dier.

Als wist het paard, dat het nu zeer voorzichtig moest zijn, hinnikte

het zacht en liep dan langzaam weg van de omheining. Even later bleef het staan en draaide de kop naar de andere dieren, blijkbaar niet-begrijpend, waarom ze niet met hem meekwamen. De hengst kwam terug en herhaalde zijn uitnodiging, hem te volgen in de vrijheid. Nu echter begon hij langs de omheining te lopen. als zocht hij een opening. Men toe duwde hij zijn borst tegen het hout, om de stevigheid daarvan te beproeven.

Totdat hij bij het toegangshek kwam. En hier bemerkte hij, dat het hout bewoog door de speling, die de sluitbalk had gesleten in de opvanghaak. Maar verder dan die beweging kwam het niet. De balk was sterk en bleef, ook bij de machtige stoten van het paardenlichaam, op zijn plaats.

En aan de andere kant draafden de paarden steeds wilder door elkaar, verlangend, hun nieuwe leider te volgen, maar onmachtig door het gesloten hek, dat hun nog steeds de toegang tot de vrijheid versperde.

Toen draaide de hengst zich om en wierp de achterpoten omhoog. Een geweldige stoot trof het hek, dan nog een, en nog een. Tegen deze kracht was de balk niet bestand. Krakend vloog hij los en het hek schoot open.

Hank, de voorman van de Half-Moon ranch, werd met een schok wakker. In het eerst wist hij niet, wat hem gewekt had, maar dan hoorde hij het lawaai buiten. Meteen wist hij, dat het in de buurt van de corral moest zijn. Hij gooide de dekens van zich af en sprong van zijn brits.

‘Jef! Dick! Shorty!’ riep hij, terwijl hij snel enkele kleren aantrok.

Vanuit de andere kribben klonk een onduidelijk grompompel.

‘Hela, luie kerels!’ brulde Hank. ‘Kom eruit! Er is onraad bij de corral! Maak voort!’

Dat scheen te helpen. Alle drie de cowboys stonden tegelijk naast hun bed en graaiden in het donker naar de noodzakelijke kledingstukken. Al lopend gespten ze hun koppels om, volgden dan hun voorman naar buiten.

De corral was op enige afstand van het slaaphuis gelegen. Maar al was de afstand korter geweest, dan nog had hun dit niet kunnen helpen. Want reeds waren alle paarden door het stuk getrapte hek naar buiten gerend. Machteloos moesten de mannen toezien, hoe hun rijdieren in snelle vaart er vandoor gingen.

‘Verdraaid,’ riep Hank, ‘wie heeft gisteravond dat hek niet goed...’

Plotseling zweeg hij. Vanuit de verte klonk een triomfantelijk gehinnik. Het leek een spottend gelach om de onmacht van de mensen.

‘Wat zullen we nou hebben?’ zuchtte Hank verbaasd.

‘Juist!’ zei Dick.

‘Wat juist?’ vroeg Bank.

‘Precies, wat ik je laatst vertelde.’

‘Ik weet niet meer, wat jij laatst...’

‘De grijze hengst!’

Hier wist Hank geen antwoord op. Inderdaad was Dick enkele dagen daarvoor thuis gekomen met het nieuws over een grote, wilde hengst, die de vlakte onveilig maakte en overal, waar hij kon, de paarden meelokte.

‘Maar iemand moet toch gisteravond dat hek niet goed gesloten hebben,’ zei Bank tenslotte. ‘Anders krijgt die hengst geen kans, om...’

‘O nee?’ klonk de stem van Jef. ‘Kom dan maar eens kijken hier.’

En toen ze bij hem stonden, zagen ze, wat hij bedoelde. Het versplinterde hout zei hun genoeg.

‘Ja, jij wou niet geloven, dat zo iets mogelijk was,’ verweet Dick zijn voorman. ‘Maar nou zie je het met je eigen ogen.’

‘We schieten er veel mee op, om elkaar verwijten naar het hoofd te

slingeren, niet?’ gromde Hank. ‘Het beroerde is, dat ik morgen met deze ongelukstijding bij Peggy moet komen.’

‘Wat is er met Peggy?’ klonk opeens een stem vanuit het donker.

De jeugdige eigenares van de Half-Moon ranch was door het lawaai wakker geworden, had haastig wat kleren aangeschoten en kwam nu eens informeren, wat daar de oorzaak van was.

‘Het zit ons niet mee, Peggy,’ antwoordde Hank. ‘Na alle narigheid, die we al achter de rug hebben,* krijgen we een verlies te dragen van een heel stelletje van onze beste paarden.’

Daarop verklaarde hij in enkele woorden, wat er gebeurd was.

Een ogenblik was Peggy overrompeld door deze nieuwe tegenslag. Maar het voorbeeld van haar overleden pleegvader Tobi Thomson, wiens naam zij ook na de onthulling van haar geboorte bij de strijd om Tobi’s testament was blijven dragen, verloochende ze niet.

‘Maar alles is toch nog niet verloren!’ riep ze uit. ‘In de stal staan nog een paar van onze paarden. Die kunnen we gebruiken, om de andere op te sporen. Vooruit, opschieten! We gaan er achteraan!’

‘We kunnen het proberen,’ gaf Hank aarzelend toe. ‘Als je maar niet vergeet, Peggy, dat de stalpaarden nu juist niet de beste zijn. Ze mankeren allemaal wat.’

‘Doet er niet toe,’ zei Peggy ongeduldig. ‘Als we het niet proberen, bereiken we helemaal niets. Zadel er voor mij ook een. Ondertussen kleed ik me aan. Ik ben binnen vijf minuten terug.’

Ofschoon Hank er niet veel heil in zag, moest hij toegeven, dat dit hun enige kans was. Het duurde dan ook geen vijf minuten, of ze waren op weg. Het spoor van de vrij grote groep paarden was in de door de maan verlichte nacht goed te volgen. Ze begrepen best, dat ze er niet op konden hopen, de vluchtelingen met hun rijdieren van mindere kwaliteit in te halen. Daarom deden ze het kalmpjes aan, overtuigd, dat de grijze hengst ergens zijn volgelingen wel tot rust zou laten komen.

Helaas kwamen ze na een paar uur tot een onaangename ontdekking.

De listige leider had de vluchtende paarden de bergen ingevoerd, en weldra moesten Peggy en haar mannen bekennen, dat ze het spoor volkomen bijster waren geraakt. Op de harde rotsgrond was geen en-

---

* Zie: ‘Het testament van Tobi Thomson’.

kele hoefindruk meer te ontdekken!

Als bij afspraak hielden ze hun paarden in en keken Peggy vragend aan.

‘Daar staan we nu!’ zei Hank.

‘Tja,’ gaf Peggy toe, ‘het was te proberen.’

‘Als we eens wachten, tot het licht wordt,’ stelde Dick voor.

‘We kunnen het in ieder geval wel doen,’ besloot Peggy. ‘Misschien zien we dan wat meer. Laten we hier afstijgen en een paar uur proberen te slapen. Het vervelende is, dat we morgen niets te eten hebben.’

‘Daar is wel wat aan te doen,’ bood Dick aan. ‘Ik wil wel naar de ranch teruggaan en de kok optrommelen. Tegen de tijd, dat het licht is, ben ik dan wel weer met proviand hier.’

‘Maar dan heb jij helemaal geen rust, Dick,’ protesteerde Peggy. ‘Och, dat vind ik niet zo erg,’ lachte Dick. ‘Dat zou de eerste keer niet zijn. Ik kan er trouwens wel tegen. De hoofdzaak is, dat mijn paard het houdt. Daar heb ik een hard hoofd in.’

‘Dat van mij lijkt me niet zo vermoeid,’ meende Peggy. ‘Neem hem maar, en breng, als je terugkomt, ook het laatste paard dat nog op stal staat mee. We kunnen er dan steeds een in reserve houden.’

HOOFDSTUK 2

Dag

Maar al hun moeite zou tevergeefs zijn. Toen het dag geworden was, hoorden ze in de verte hoefslagen en zagen Dick verschijnen. Hij bereed het reservepaard en had dat van Peggy volgepakt met enkele zakken. Snel werd er een maal bereid en toen begon het zoeken naar sporen.

Aanvankelijk slaagden ze erin, enkele aanwijzingen te vinden, maar na een poosje moesten ze hun nederlaag erkennen. De paarden waren verdwenen en ze zouden het verlies moeten dragen.

Terneergeslagen keerden ze naar de ranch terug, die ze tegen de middag bereikten. Peggy steeg af en sleepte zich doodvermoeid naar binnen. Hank was haar gevolgd, vervuld van medelijden met het dappere meisje.

‘Laten we nog niet alle moed opgeven,’ trachtte hij haar te troosten.

‘Och,’ zei ze, terwijl ze zich in een stoel liet vallen, ‘we zullen dit verlies wel moeten nemen, Hank. Het is een behoorlijke schadepost, maar wat kunnen we er verder nog aan doen? Je moet maar zo gauw mogelijk zorg voor een stel nieuwe paarden. Misschien kan Bob Stanhope ons helpen.’

‘Ik zal persoonlijk naar hem toegaan,’ beloofde Hank. ‘Hij zal zeker geen contante betaling eisen.’

‘Gelukkig niet,’ zuchtte Peggy. ‘Ik zou niet weten, waar ik op het ogenblik al dat geld vandaan moest halen. We staan er helemaal niet zo best voor, dat weet jij ook wel.’

‘Nou, zo erg is het nu ook weer niet,’ zei Hank opgewekt. ‘Niemand kan het helpen, dat de prijzen van het vee de laatste tijd zo laag zijn. Daar komen we best wel overheen.’

‘Als het daarbij was gebleven, zeker,’ gaf Peggy toe. ‘Maar nu dit verlies erbij gekomen is, weet ik het niet meer.’

‘Moed verloren, al verloren, Peggy! Niet bij de pakken blijven neerzitten. Ik moet mijn paard een uurtje laten uitblazen, maar dan ga ik er vandoor naar de S-ranch. Wedden, dat ik met een stel beste paarden terugkom?’

‘Zou je niet een van je jongens meenemen, Hank? Je kunt toch niet alleen een troep paarden drijven?’

‘Bob geeft me wel een mannetje mee,’ wees Hank af. ‘Onze jongens zijn nog wel in staat, die afstand af te leggen, maar de paarden zijn er beroerd aan toe. Nee, laat ze maar hier. Het is al erg genoeg, dat mijn paard nog zo’n rit moet maken. En wees jij nou verstandig, en kruip nog een paar uur in bed. Je kunt voor het ogenblik toch niets meer doen.’

Meer dood dan levend had het kreupele paard van Hank de laatste kilometers afgelegd. Stapvoets kwam Hank op het erf van de S-ranch aan. Ann, Arendsoogs zuster, had de voorman van de Half-Moon zien naderen en ze stond hem voor de veranda al op te wachten.

‘Hank!’ riep ze ongerust. ‘Wat is er gebeurd?’

Hank liet zich uit het zadel glijden en stond te wankelen op zijn benen.

‘Neem me niet kwalijk, Ann,’ zei hij, ‘maar ik ben doodop. Deze knol liet me een paar keer in de steek, zodat ik wel genoodzaakt was, af en toe er naast te gaan lopen.’

Ann begreep, wat dit zeggen wilde. De cowboylaarzen met hoge hakken, uitstekend geschikt in het zadel, deugden niet voor wandelschoenen.

‘Kom maar gauw mee naar binnen,’ riep ze. ‘We zullen eerst die voeten van jou eens verzorgen. Ondertussen kun je wat eten en ons daarna vertellen, wat er aan de hand is.’

Mrs. Stanhope, die in de keuken aan het werk was, keek al even verwonderd als haar dochter. Maar ze verspilde geen woorden, toen Ann haar vertelde, hoe Hank er aan toe was. Snel zorgde ze voor warm water, terwijl Ann ging kijken, wat er in de provisiekast aan eten overgebleven was.

‘Waar is Bob?’ vroeg Hank.

‘Naar de zuidelijke weidevelden met Witte Veder, op inspectie,’ antwoordde Ann vanuit de keuken. ‘Ik verwacht hem ieder ogenblik thuis. Maar als je haast hebt, wil ik Jim wel wegsturen, om hem te zoeken.’

‘O nee, Ann, laat maar. Zo’n haast heeft het nu ook weer niet.’

Terwijl Hank nog zat te eten, kwam Arendsoog thuis. Ook hij was al even verwonderd als zijn zuster, toen hij Hank zag. Ann was hem echter voor, toen hij wilde informeren, wat daar de oorzaak van was.

‘Laat Hank eerst afeten, Bob,’ zei ze. ‘Intussen kun jij je een beetje opknappen. Je ziet eruit als een beest. Hoe heb je toch al dat stof op je kleren bij elkaar gekregen! Als je klaar bent, heeft moeder je eten op tafel. Waar is Witte Veder?’

‘Zorgt voor de paarden,’ was het antwoord. ‘Tot dadelijk.’

‘Hm!’ zei Arendsoog, toen Hank zijn verhaal gedaan had. ‘Dat is niet zo mooi, Hank. De grijze hengst, zeg je? Ik had al eens iets over hem gehoord, maar ik wist niet, dat hij zo dicht in de buurt was. Wij zullen zelf ook moeten oppassen. Ik zal Jim straks instructies geven voor de nacht. Je kunt nooit weten.’

‘Intussen...’ begon Hank.

‘Intussen zitten jullie zonder behoorlijke paarden.’ Vulde Arendsoog onmiddellijk aan. ‘Dat is te begrijpen. En daar is maar één middel voor: ik zal Peggy moeten helpen aan een nieuwe troep.’

‘Daarvoor heeft ze me gestuurd,’ bevestigde Hank. ‘Maar ja, zie je, het is haar de laatste tijd niet zo voor de wind gegaan...’

‘Als je daar nog één woord over durft te reppen, schop ik je de kamer uit!’ dreigde Arendsoog lachend. ‘Wie spreekt er nu over betalen onder vrienden? Dat heb je mij toch niet horen doen?’

‘Nee, maar het spreekt toch vanzelf, dat...’

‘Wat er vanzelf spreekt, zullen we later wel zien, Hank. Voorlopig blijft mijn grootste zorg: waar haal ik zo gauw een troep behoorlijke paarden vandaan? Natuurlijk heb ik er genoeg in de corral lopen, maar die kan ik zelf niet missen. Nu geloof ik, dat er op de noordelijke gronden een kudde is, waar we best wat goeds kunnen uitpikken. Maar dat zal even tijd kosten, zie je.’

‘Dat begrijp ik,’ zei Hank. ‘En als ik helpen kan, dan weet je het.’

‘Ik zie er al van komen, dat je vannacht hier slaapt, Hank,’ lachte Ann. ‘Voor ze bij de kudde zijn, is het al donker en kunnen ze toch niets meer beginnen. Zal ik een bed voor je in orde laten maken?’

‘Geen sprake van, Ann,’ wees Hank af. ‘Ik red me wel in het slaaphuis bij de anderen. Doe voor mij geen extra moeite.’

‘Ik ga een paar jongens optrommelen, om de paarden op te zoeken en vooral, om ze te bewaken. Veronderstel, dat de grijze hengst ons vannacht vóór is en ze weghaalt. Dan grijpen we er morgen naast,’ zei Arendsoog.

‘Mij met hen meegaan,’ bood Witte Veder aan.

‘Acht je dat wel nodig, boy?’ vroeg Arendsoog. ‘We hebben er beiden een stevige dag opzitten en meer werk verstouwd dan de anderen.’

Als ik jou was, bleef ik thuis om eens flink uit te rusten.'

'Mij niet gerust zijn over grijze hengst,' verklaarde Witte Veder.

En hiermee was voor hem de zaak afgedaan. Hij stond op en liep naar buiten, om zich een ander paard uit te zoeken, omdat het zijne te vermoeid was van de lange tocht.

'Het is toch wel erg,' zei Mrs. Stanhope. 'Op die manier raken we op de duur al onze paarden kwijt. Kan daar niets aan gedaan worden?'

'Natuurlijk kan dat,' meende Hank. 'Als ik me niet vergis, hebben ze al geprobeerd, de grijze hengst te vangen. Maar dat is zo gemakkelijk niet.'

Arendsoog was even naar buiten geweest, om hun te vertellen, wat er te gebeuren stond, en mengde zich bij zijn terugkomst in het gesprek.

'Ik hoorde laatst van iemand, die uit Dorwan kwam,' zei hij, 'dat ze daar ook al last hadden van dat paard. Ze zijn begonnen, met jacht op hem te maken. Maar het dier is behalve ongelooflijk snel, ook nog buitengewoon slim. Het wacht eenvoudig geen omsingeling af, maar verdwijnt uit de streek, totdat men denkt, dat het gevaar geweken is. En dan opeens slaat het zijn slag weer.'

'Bovendien schijnt het op twee plaatsen tegelijk te kunnen zijn,' voegde Hank daar nog aan toe.

'Dat is natuurlijk onzin!' meende Ann beslist.

'Natuurlijk,' gaf Arendsoog toe. 'Maar het bewijst alleen maar weer, hoe snel het zich weet te verplaatsen. Het schijnt het klaar te spelen, om in één nacht zeker honderd kilometer af te leggen.'

'Haast niet te geloven!' zei Mrs. Stanhope.

'Inderdaad, moeder,' zei Arendsoog. 'Maar de feiten zijn er.'

'Volgens mij is er maar één, die met succes jacht zou kunnen maken op de grijze hengst,' kwam Hank.

'Dat ben ik met je eens, Hank,' viel Ann hem bij. 'Alleen Bob heeft een paard, dat het misschien tegen die grijze hengst zou kunnen opnemen.'

'O, ik weet wel,' zei Arendsoog, 'dat Lightfeet snel is. Hoewel we niet moeten vergeten, dat er nog wel meer van zulke paarden bestaan. Dat heeft de ondervinding me wel bewezen.'

'Je moet er ook aan denken,' zei Bank, 'dat het bij het onschadelijk

---

* Zie: 'De gemaskerde ruiter'.

maken van de grijze hengst niet alleen op snelheid aankomt.’

‘Dat is zo,’ gaf Arendsoog toe. ‘Maar al met al zal het heel veel tijd en nog meer geduld kosten. Geduld heb ik wel, maar tijd zoveel te minder. We zitten vlak voor de grote voorjaars-round up, en dan kan er geen man gemist worden.’

‘Allemaal goed en wel,’ meende Ann, ‘maar ondertussen blijft die grijze hengst zijn gang maar gaan.’

‘Er zit niet veel anders op,’ besloot Arendsoog, ‘dan dat iedereen razend goed oppast en zijn corrals bewaakt.’

HOOFDSTUK 3

Een uitdaging aan Arendsoog

Precies drie dagen daarna gebeurde er iets, waardoor Arendsoog zijn mening grondig zou herzien.

De grote corral van de S-ranch, waar de meeste paarden waren ondergebracht, bevond zich op vrij grote afstand van de gebouwen. Arendsoog had daarom een wacht van telkens twee man ingesteld, die er dus bij nacht een oogje op moesten houden, opdat de grijze hengst geen kans kreeg.

Drie nachten was dit goed gegaan. En dan...

Toen Jim bij het krieken van de dag ontwaakte, zag hij tot zijn verwondering, dat Wil Braaks en Kid Rough, de mannen, die de laatste wacht bij de corral zouden betrekken, nog lagen te slapen. Woedend schudde hij ze wakker.

‘Wat is dat voor een manier van doen?’ vroeg hij.

‘Waar heb je het over?’ mompelde Wil, nog slaapdronken.

‘Waarom zijn jullie niet op wacht gegaan?’

‘Op wacht? Nee, dat is waar, we zouden op wacht moeten. Hoe laat is het?’

‘Man, het is klaarlichte dag!’ riep Jim ongeduldig. ‘Hoe zit dat nou?’

‘Dat weet ik ook niet,’ zei Wil verbaasd. ‘We zijn niet geroepen, anders kan het niet.’

‘Ik denk eerder, dat jullie je nog eens lekker hebt omgedraaid,’ nijdigde Jim. ‘De anderen zijn natuurlijk naar bed gegaan, en de corral is voor de rest van de nacht onbewaakt gebleven.’

Kid had eens om zich heen gekeken.

‘Waar zijn die anderen dan?’ vroeg hij.

Het was nog schemerdonker in het slaaphuis, en Jim, die op zijn oude dag niet meer zo goed van gezicht was, moest naar de kribben van de voorlaatste schildwachten lopen, om te constateren, dat zij er inderdaad niet waren. Beduusd bleef hij staan, en een gevoel van naderend onheil begon hem te bekruipen.

‘Daar begrijp ik niets meer van,’ zei hij. ‘Bird en Goofy zijn nu juist

niet zulke lieve jongens, dat zij voor jullie plezier de laatste wacht ook zouden opknappen. Opschieten! Daar moet iets bijzonders gebeurd zijn!’

Ze schoten haastig hun kleren aan en renden naar de kleine corral, om daar een paard te halen. Even later zaten de drie mannen in het zadel en galoppeerden naar de grote corral.

Maar reeds vanuit de verte zagen ze, dat ook hier de slag gevallen was! Het hek lag vernield op de grond en de corral was leeg!

Jim hield verslagen zijn paard in.

‘Hoe is dat nou mogelijk!’ zuchtte hij. ‘En wat moet ik straks tegen Bob zeggen? Alles weg! Zeker een honderd goede paarden verdwenen!’

‘En waar zijn Bird en Goofy?’ vroeg Wil zich af.

‘Er achteraan natuurlijk,’ meende Kid.

Toen kreeg Jim zijn bezinning terug.

‘We gaan eerst wat eten,’ zei hij. ‘Ik waarschuw Bob en jullie zorgen, dat de andere jongens zo gauw mogelijk klaar staan, om het spoor te gaan volgen. Ik geef het zo maar niet op. Honderd paarden! Die moeten een spoor hebben achtergelaten, dat niet verdwijnen kan. Opschieten!’

Arendsoog kon zijn oren niet geloven.

‘Hebben die kerels dan in het zadel zitten slapen?’ vroeg hij woedend. ‘Want hoe kon anders die grijze hengst zijn gang gaan?’

‘Dat is het beslist niet,’ verdedigde Jim zijn mannen. ‘Het hek is kort en klein getrapt. Zelfs als Bird en Goofy in slaap gevallen waren, dan nog had het lawaai ze moeten wekken. Nee, Bob, er moet vast iets anders gebeurd zijn. Laten we ze nog niet veroordelen, eer we ze gehoord hebben.’

‘O, dat ben ik ook niet van plan,’ zei Arendsoog. ‘Maar het blijft me een raadsel. Hoe staat het met het eten van jullie?’

‘De jongens zijn al bezig. Ik ga nu ook maar gauw.’

Mrs. Stanhope, haar gezicht strak van bezorgdheid over het lot van de twee verdwenen mannen, bad intussen haastig voor het ontbijt gezorgd en niet lang daarna reed een stoet ruiters het erf af in de richting van de grote corral, om vandaar het spoor op te nemen van de vluchtelingen.

Witte Veder reed met Arendsoog voorop. Zij behoefden in het geheel geen moeite te doen, om het spoor te volgen, want het was overduidelijk. Toen ze de bergen naderden, want de grijze hengst was ook

nu niet van zijn gewoonte afgeweken, werd het spoor zwakker, maar dat was voor een geroutineerde spoorzoeker als Witte Veder geen bezwaar.

‘Spoor nog zeer oud, voorsprong groot,’ wist hij echter te vertellen. Steeds dieper trokken ze de bergen in, door nauwe kloven, over steile passen, dwars door snelstromende bergbeken, helling op, helling af. De grijze hengst scheen onvermoeid te zijn en had zijn volgelingen meedogenloos meegesleurd. Niets wees er tenminste op, dat de paarden hadden stilgehouden om uit te blazen en wat te grazen, voor zover er althans gras aanwezig was.

Tenslotte gebeurde, waar Arendsoog al lang voor gevreesd had: hoewel Lightfeet en het paard van Witte Veder welgemoed doordraafden, begonnen de andere dieren sporen van vermoeidheid te vertonen. En hoe ongaarne ook, was Arendsoog genoodzaakt, halt te houden, om ze te laten uitblazen.

‘Om je de waarheid te zeggen, ben ik er blij om,’ zei Jim. ‘Mijn oude botten waren al een hele tijd aan het protesteren. Ik had het zelf ook niet veel langer vol kunnen houden.’

‘Jullie blijven hier een uur uitrusten,’ besliste Arendsoog. ‘Witte Veder en ik gaan door. We zullen duidelijke tekens achterlaten. Kom ons zo gauw mogelijk na.’

‘Als ik jou was, Bob,’ zei Jim, ‘dan nam ik ook eerst wat rust. Dit tempo is moordend voor man en paard. Veel langer kunnen jullie twee het ook niet volhouden.’

‘Dat had je maar gedroomd,’ glimlachte Arendsoog. ‘We zullen het wel een beetje kalmer aan doen, maar we willen het spoor toch niet te oud laten worden. Ga je mee, Witte Veder?’

Twee uur, nadat ze van Jim afscheid hadden genomen, waren ze tot zulk een beduidende hoogte gestegen, dat ze het aan de temperatuur goed begonnen te merken. Af en toe woei er een ijzige wind, en Arendsoog, die daar niet op gekleed was, rilde van de kou.

Het spoor voerde hen over de top van de berg heen, maar voordat ze aan de afdaling begonnen, nam Arendsoog zijn kijker en spiedde de omtrek af.

‘Hé,’ zei hij, ‘ik zie daar twee stippen bewegen. Hier, Witte Veder, kijk jij ook eens. Zouden dat onze mannen kunnen zijn?’

Ingespannen tuurde Witte Veder een tijd lang door de kijker.

‘Zij naderbij komen,’ rapporteerde hij. ‘Nog even wachten, dan

mij beter kunnen zien... Yes, twee mannen. Maar niet weten, of onze mannen zijn.'

Arendsoog nam op zijn beurt weer de kijker.

'Ik kan ze ook niet herkennen,' zei hij. 'Maar je zou zeggen, dat het haast niet anders kan. Wat hebben anderen hier in deze woestenij te zoeken?'

Hij zette zijn paard aan en begon de helling af te dalen, vastbesloten, zo snel mogelijk de twee mannen daar beneden te ontmoeten.

Toch duurde het nog een vol uur, eer ze hen zo dicht genaderd waren, dat ze ze door de kijker konden herkennen.

'Ze zijn het!' riep Arendsoog opgelucht. 'Nu, het zal mij benieuwen, wat ze te rapporteren hebben.'

Ze zaten met hun vieren rond een klein vuur. Witte Veder bereidde een maaltijd voor de uitgehongerde mannen. Arendsoog, die al dadelijk gezien had, dat ze de uitputting nabij waren, had nog van geen verklaring willen horen. Ze moesten eerst eten en wat op hun verhaal komen.

'We konden er werkelijk niets aan doen, Bob,' zei Bird, terwijl hij de laatste kruimels van zijn bord veegde.'

'Als je me dat maar eens verklaart, vind ik het best,' antwoordde

Arendsoog. 'Maar je zult donders goed moeten zijn met je verklaringen!'

'We hebben ons stom genoeg door de grijze hengst voor de gek laten houden,' begon Bird.

'Dat snap ik niet.'

'Wel, ik zal het je uitleggen. We hadden er misschien een half uurtje van onze wacht opzitten, toen Goofy, die het dichtst bij het hek was, opeens bemerkte, dat de paarden daar onrustig werden.'

'Ik reed er dadelijk heen,' vervolgde Goofy, 'en floot ondertussen, om Bird te waarschuwen. Die kwam hard aanrijden, en toen zagen we bij het hek de grijze hengst. Hemel, Bob, wat een dier! Zo groot heb ik ze van mijn leven nog niet gezien!'

'Schiet op!' zei Arendsoog ongeduldig. 'Jouw bewondering voor de grijze hengst interesseert me niet.'

'Toen hij ons in de gaten kreeg, ging hij er vandoor,' nam Bird snel de draad van het verhaal weer op. 'We namen ons natuurlijk voor, om nou extra scherp op te letten, maar opeens zag ik, dat de grijze hengst

kreupel was, en niet zo goed uit de voeten kon. Nou, en toen dachten we: dat is onze kans! Als wij die grijze hengst te pakken kunnen krijgen, dan is meteen alle narigheid uit de wereld, en dan hoeft er niemand meer wachttjes te kloppen.'

'Precies,' knikte Arendsoog, wie nu opeens alles duidelijk was, 'en toen zijn jullie met je tweeën achter de grijze hengst aan gegaan...'

'Ja, we dachten...'

'We hadden niet moeten denken,' beet Arendsoog hem toe. 'We hadden op onze post moeten blijven. Ja, schei maar uit! Je hoeft het me heus niet verder te vertellen. Ik zal het verhaal wel voor jullie afmaken. Na een poosje merkten jullie, dat het toch niet meeviel, om de grijze hengst te pakken te krijgen en toen zijn jullie teruggekeerd.'

'Ja, maar niet direct,' zei Bird. 'We kregen tot twee keer toe de kans, en de grijze hengst tussen ons in te nemen. We hebben zelfs enkele keren onze lasso's kunnen gebruiken. Maar het dier was verduveld handig. Het wist steeds de lussen te ontwijken. Toen, opeens was het verdwenen. We hebben nog een poosje gezocht, en toen pas zijn we teruggekeerd.'

'Juist, en toen ook zagen jullie, dat de grijze hengst in een grote boog en zonder natuurlijk nog langer kreupel te schijnen, eerder bij de corral was geweest dan jullie, nietwaar.'

Bird boog beschaamd het hoofd.

'Tja,' zei Arendsoog na een poos voor zich uitgestaard te hebben, 'nu kan ik jullie wel de huid volschelden, maar daar schieten we niets mee op.'

'Dat zeer juist zijn,' kwam de stem van Witte Veder.

'We hebben daar de paarden niet mee terug,' ging Arendsoog verder.

'O, maar je denkt toch zeker niet, dat wij het op zullen geven?' riep Bird uit. 'In geen honderd jaar!'

'Jullie zullen het wel op moeten geven,' zei Arendsoog. 'Want je gaat nu dadelijk regelrecht naar huis terug.'

'Maar...' begon Bird te protesteren.

'Geen maren!' viel Arendsoog hem in de rede. 'Je doet, wat ik je zeg.'

'Ja, maar het is onze schuld, dat...'

'Juist, en dat kwam alleen, doordat jullie je niet aan de instructies hebt gehouden. Je wist, dat je onder geen beding de paarden uit het oog mocht verliezen. Niemand had je bevolen, of zelfs verlof gegeven, om op je eigen houtje jacht te gaan maken op de grijze hengst. En nu

kun je wel proberen, je te verontschuldigen, door te zeggen, dat we zo'n kans misschien nooit meer gekregen zouden hebben, dat neemt niet weg, dat jullie er de schuld van zijn, dat ik nu een honderdtal paarden moet missen.'

'Maar we willen het goedmaken, we...'

'Schiet op, en ga naar huis!'

Verslagen stonden de twee mannen op en met gebogen hoofd liepen ze naar hun paarden. En nu kreeg Arendsoog toch medelijden met hen.

'Hoor eens,' zei hij, 'ik begrijp je bedoeling. Je wilt het goedmaken, best. Maar je bent er eenvoudig niet toe in staat. Je bent doodop en je paarden eveneens. Je zou voor ons maar een blok aan het been zijn. We hebben de ranch zonder enige bewaking achtergelaten, in de hoop, dat het niet te lang zou duren. Daarom hadden er toch een paar mensen terug moeten keren. En wees nu maar blij, dat je je op deze manier nog nuttig kunt maken. Doe het maar kalm aan, anders geven je paarden het op en kun je de rest lopen. Onderweg zul je de anderen wel tegenkomen. Zeg ze, dat ze opschieten. A propos, heb je nog iets van de verdwenen paarden bemerkt?'

'We hebben een paar keer een stofwolk in de verte gezien,' antwoordde Bird. 'Maar onze paarden konden die snelheid niet volhouden en we raakten natuurlijk hoe langer hoe meer achter.'

'Maar hoe heb je het spoor zo goed kunnen volgen?' vroeg Arendsoog, die zich daar al steeds over verwonderd had.

'Dat heeft Goofy gedaan,' zei Bird eerlijk. 'Hij is een beste spoorzoeker. Er ontgaat hem maar heel weinig.'

'Dat heb ik gemerkt,' meende Arendsoog. 'Wel, dat is alles. Verdwijen nu maar. Wij gaan verder. Adios!'

De paarden van Arendsoog en Witte Veder bleken aardig opgefrist te zijn door de rust, die ze genoten hadden. Welgemoed stapten ze weer verder, hoewel Arendsoog, die het tempo aangaf, het nu kalm aandeed, wetend, dat hij misschien al heel gauw veel van hun snelheid zou moeten vragen.

Steeds verkende hij van een hoogte de omtrek en eindelijk, eindelijk maakte hij de voldoening, de kudde in het oog te krijgen.

'Witte Veder!' riep hij opgewonden. 'Daar zijn ze!'

'Mij zien,' vroeg Witte Veder.

'Jij gelijk hebben,' verklaarde hij enige ogenblikken later. 'Dat grote